

VINTÈ ANIVERSARI DE LA SEGREGACIÓ DE SALOU

Vint anys de «Salou lliure»

El municipi commemora avui la segregació de Vila-seca, un procés que van liderar associacions ciutadanes i que va culminar amb una sentència del Tribunal Suprem el 1989. Membres de la comissió gestora que va engegar l'Ajuntament i els seus tres alcaldes recorden les tensions de l'època

AZAHARA PALOMARES

Salou

● El 30 d'octubre del 1989 una sentència del Tribunal Suprem propiciava el naixement del municipi de Salou, fins llavors integrat dins del terme de Vila-seca. Culminava així un llarg procés iniciat a finals dels anys setanta, en paral·lel als diferents camins de desenvolupament econòmic que havien emprats salouencs i vila-secanos, i que va tenir les llavors al Sindicat d'Iniciatives i Turisme i l'associació de veïns Salauris. Van ser l'Associació Ciutadana Pro-Segregació i, més tard, la d'Amics de la Segregació els que van encapçalat una recollida de signatures, primer, i una demanda judicial, després, en vista de la negativa de la Generalitat, el 1986, a cedir a la separació dels dos nuclis. El procés va culminar amb una segregació forçada pel poder judicial que es va viure de manera traumàtica i tensa.

«Vagi a comprar paper»

Enmig d'aquell ambient hostil, setmanes després de la sentència tretze persones escollides pels partits CiU, el PSC i Aliança Popular (AP) van haver de començar a construir un ajuntament des de zero a través de la gestora que es va encarregar, des del 27 de gener del 1990, de la «transició» fins a les eleccions locals del 1991.

«Recordo el moment d'entrar a aquell ajuntament, que semblava una casa d'on s'havien mudat els propietaris: fins i tot es veia la marca dels quadres que havien despenjat», comenta l'única dona membre de la gestora, Ana Narbona (AP). «Hi havia onze funcionaris i sis guàrdies civils», recorda Ferran, llavors representant de CiU. «No teníem fotocopiadora, i per cada expedient que algú ens demanava s'havia de trucar a Vila-seca i esperar que ens en volguessin fer arribar una còpia», explica Enrique Molina (PSC). Alber-

A dalt, manifestació a favor de la segregació l'11 de setembre del 1984. A baix, el primer president de l'Associació Pro Segregació, Francesc Germà, entrega la vara al primer alcalde, Esteve Ferran, l'any 1991. A la dreta, una de les moltes pancartes que van proliferar durant els anys vuitanta. / EL PUNT

to del Hierro, que hi representava AP, hi afegeix: «Recordo Ferran dient-li el primer dia a l'ordenança: 'Faci el favor d'anar a comprar paper i bolígrafs.'»

Blasi, pacificador

Amb la Setmana Santa a prop, als membres de la gestora els va tocar treballar oblidant-se de les diferències polítiques que tant han marcat l'actualitat de Salou els últims anys. En aquest treball de tots a l'una, molts membres reconeixen la tasca d'Esteve Blasi, al qual ahir l'Ajuntament va homenatjar nomenant-lo fill predilecte amb un emotiu acte institucional. «Tot eren estirar-arronses, però vam saber

treballar tots junts per Salou», recorda Blasi.

Ni un pam

Però si hi va haver un esdeveniment que va marcar els inicis de Salou, i que després ha determinat la seva evolució política, va ser la polèmica pels terrenys on s'havia de construir l'actual Port Aventura, i que la Generalitat i Vila-seca veien perillar en ser, en principi, uns solars dividits amb Salou. El govern català va posar en marxa un canvi forçat del terme municipal, que deixava Salou fora de l'àmbit del parc, però que va provocar una aferrissada resistència de la gestora sota el popular lema «Ni un pam». «Recordo un dia

que van coincidir dues manifestacions a Salou, una a favor i l'altra en contra de la gestora, i que vaig ser prou ingenu de posar-me al mig», explica un altre dels membres de la gestora, Jesús Barragán.

Una interlocutòria del Suprem va tornar a donar la raó a Salou, i el parc va continuar entre els dos municipis. A conseqüència, però, Ferran i els seus propers a CiU van abandonar el partit i van crear la independent FUPS, que ha guanyat fins ara (i en espera dels resultats de la seva retrobada amb CDC) totes les eleccions municipals.

Malgrat les tensions, Vila-seca i Salou es van adaptar aviat a la separació, i van iniciar vies de

«Maniobra política»

● El periodista salouenc Jordi Blasi és un dels que van viure des dels mitjans de l'època la segregació, i ahir va presentar al municipi el llibre *Ni un pam*, en què ofereix una crònica del procés basada en una recerca d'hemeroteca amb una interpretació no tan habitual dels fets. «La segregació va ser una maniobra política de CDC, que guanyava sempre a Salou però pensava que mai governaria a una Vila-seca que creia socialista», explica Blasi. El conflicte intern va venir, és clar, quan Joan Maria Pujals (CiU) va ser nomenat alcalde contra tot pronòstic. «Els vila-secanos s'oposaven a la segregació perquè no ho entenien, els arguments dels segregacionistes es desmuntaven sols», defensa l'autor.

col·laboració compartint serveis com ara l'aigua. El 1994 Vila-seca tancava definitivament el capítol esborrant la paraula *Salou* del seu nom oficial i obrint

una nova etapa que també li ha reportat beneficis, com ara la millora de la Pineda, que fins i tot ha guanyat la carrera per l'hotel de cinc estrelles.

El conflicte pel terme municipal, amb el futur Port Aventura com a motiu, va marcar l'evolució política de Salou